

RICARD RESPLANDÍ:

1919-1994. 75 Anys. UE CampdevànoI

Ripoll, Impremta Bonet, 1995. 32 pàgs.

La febre per commemorar la fundació d'una entitat o d'una associació, sigui del tipus que sigui, és avui dia el principal motiu que fa que es publiquin llibres, llibrets, i opuscles a fi de recordar èpoques passades i, de retop, rellançar la institució, captar nous socis, i obtenir subvencions d'organismes oficials.

És dins d'aquest marc que s'ha editat un llibret amb la bona voluntat de perpetuar per a la posteritat la commemoració del 75è aniversari de la fundació de la UE CampdevànoI, una de les cinquanta primeres associacions que es crearen a Catalunya per potenciar la pràctica de l'esport del futbol.

La publicació la podríem anomenar "el llibret sense títol". Si agafem la portada ens adonarem que només hi ha dues dates i l'expressió 75 anys, sense que se'ns digui què o qui compleix setanta-cinc anys. Ja avanço al lector que en cap pàgina se'ns informa del possible i esperat encapçalament. No es tracta d'una errada aïllada, sinó que és el preludi de les mancances i espifiades greus que presenta el llibret.

Respectar el formularis ja no és el que era. Només d'obrir la primera plana ens apareix la "salutació" de l'autor; a continuació llegirem l'escrit del President de la Generalitat, Molt Honorable Sr. Jordi Pujol, i els redactats d'altres personalitats i càrrecs polítics, quan el més lògic i cortès fóra que el text de presentació de l'autor fos l'últim dins l'ordre protocol·lari.

Ens endinsem en l'obra a fi de conèixer quelcom sobre la història de l'entitat campdevanolenca. La capçalera "Historial de la UE CampdevànoI" ens augura pàgines i pàgines repletes de vivències aplegades durant 75 anys. Una sola i trista plana és l'únic espai reservat en aquest llibret a la història del futbol a CampdevànoI. En contraposició, ens adonem que hi ha els típics escrits de representants polítics i esportius, que arriben a la desmesurada xifra de vuit, i que només serveixen per a cobrir l'expedient, però que de contingut instructiu en tenen ben poc.

Fetes aquestes apreciacions, cal considerar que el substantiu "historial" no correspon al contingut del curtíssim escrit. Més aviat es tracta d'una breu ressenya. La recerca en arxius, el testimoni de persones vinculades al futbol i la consulta de publicacions de caire comarcal hauria comportat, sense cap mena de dubte, una visió més completa de la llarga i canviant història de l'entitat.

Dins "l'història" tenim l'oportunitat de contemplar l'evolució del futbol campdevanolenc per mitjà de fotografies i d'imatges dels equips, dels jugadors més

destacats o d'anagrames, que tenen la virtut de traslladar-nos del passat al present en un curt espai de temps.

Malgrat que la idea sigui molt bona, no sempre resulta fàcil de fer-ho amb rigor històric i amb un mínim de respecte per les imatges, en el sentit més ampli de documents històrics.

L'absència d'una metodologia a l'hora de redactar els peus de les fotografies es fa evident. L'explicació ha de contenir, com a mínim, el lloc, l'època, el nom de l'autor de la fotografia i, si es tracta d'instantànies en què surten persones, seria interessant fer-hi constar els noms i els cognoms. Un altre aspecte optatiu fóra deixar constància de la persona que ens ha cedit la imatge.

Les fotografies presenten tan sols algun o cap dels trets que acabo d'enumerar. Els peus han de ser breus i clars, però no telegràfics ni massa escarits, ja que provocaran un efecte contrari al que desitgem.

A continuació ve la crònica dels actes centrals del 75è aniversari de l'entitat. La manca de metodologia a l'hora de presentar les fotografies fa que les que apareixen en aquest apartat no tinguin peu, obviant una informació tan bàsica com seria la data, el lloc o l'autor.

La presència d'un únic anunci comercial és un altre dels factors curiosos a destacar d'un llibret que no presenta les pàgines numerades.

En arribar a la part final de l'obra hi ha un llistat d'administracions i estaments que segurament col·laboraren en l'edició del llibret i en la resta d'activitats que se celebraren per commemorar l'efèmeride, però —a més de repetir absurdament l'escut de la Generalitat—, enlloc no se'ns confirma aquesta suposició.

Per finalitzar la ressenya, voldria recomanar a les institucions oficials, entitats, i persones particulars que desitgin editar un llibre, llibret o opuscle, que tinguin cura en la seva realització, ja que redactar una publicació —encara que no ho sembli— no és una tasca fàcil i cal perdre moltes hores per obtenir un resultat òptim o, com a mínim, dignes. I aquest, dissortadament, no és el cas.

Agustí Dalmau i Font

